

er Kommunekassen, som skal udrede det. I Fjor hørte jeg til det Mindretal — 4 af 9 — der bestemt modsatte sig, at Tilskudet skulde ydes af Kommunerne, og jeg har ikke forandret min Anskuelse i den Henseende. Kommunerne ere efter min Mening i høj Grad overbeholdte. Alle Kommuneudgifter itige i en forhavende Grad, baade med Hensyn til Fattigvæsen, Skolevæsen og Veivæsen; kort sagt — overalt. Og naar vi se hen til § 10, som omhandler Frikjørslerne for Sygekassens Medlemmer, saa lægges der derved ogsaa en meget betydelig Byrde paa Landkommunerne, ene og alene paa Landkommunerne, thi Bestemmelsen gjælder hverken for Kjøbstæder eller Handelspladser. Et Medlem af Udvalget beregnede i Fjor, at der mindst vilde falde to Frikjørslere for hvert Medlem af en Sygekasse, og saa satte han disse Kjørslere til 2 Kr. for hver. Jeg anser nu denne Beregning for meget moderat; thi Kjørslerne ere en hel Del mere værd, end han beregnede. Han fik altsaa ud, at 4 Kr. til Sygekassemedlemmerne var det Tilskud, som hver Kommune i Henhold til § 10 skulde give til Frikjørslere, og det er ikke saa lidt Mere end det Tilskud, som kan tilfalde Sygekasserne efter Lovforslagets § 9. Ja, hvis vi havde fuldstændig Sikkerhed for, at Kommunen kunde faae den store Andel i Overskudet af Al- og Brændevinsafgiften, som er paaregnet, nemlig 2 Kr. pr. Individ i en Kommune, saa kunde der ikke være det Mindste i Veien for at gaa ind paa, at Kommunen gav et saadant Tilskud; men det have vi desværre kun liden Sikkerhed for. Ja, man kunde meget godt gaa ind derpaa, selv om man ikke fik nær saa stort et Tilskud som 2 Kr. pr. Individ; men vi have som sagt ikke nogen som helst Sikkerhed for, at et saadant Lovforslag gaar igjennem. Jeg maa derfor vedvarende indtage samme Stilling, som jeg indtog i Fjor, og vedvarende holde paa, at Statskassen udreder Tilskudet til de anerkjendte Sygekasser. Jeg skal imidlertid tillade mig at fremsætte til nærmere Overveielse, om man ikke kunde indsette en Paragraf, som gif ud paa, at indtil det Tidspunkt, at Kommunen fik dette store Tilskud fra Al- og Brændevinsafgiften, skulde Tilskudet til Sygekasserne udredes af Statskassen. Derved mener jeg, man kunde komme ud over Bønskelighederne, og hvis en saadan Para-

graf kunde blive indsat, vilde jeg fuldstændig kunne tiltræde § 9.

Jeg vil nu tillade mig at omtale § 13. Her glæder det mig meget, at den høitæredede Minister tiltraadte Udvalgets Endringsforslag fra i Fjor om, at Husfruer skulde være Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, for at kunne nyde godt af Kassens Gode, og ligeledes, at Sygekassen skulde være fri for at betale Medicin. Jeg anser det for meget farligt, hvis begge disse Bestemmelser vare blevne staaende i Forslaget. Efter min Mening vilde Sygekasser i alt Fald paa Landet ikke kunne bestaa med saadanne Bestemmelser. Sygekasserne have jo desuden en hel Del Udgifter uden tilsvarende Indtægt, men det kan vel næppe være anderledes. Jeg figter derved til Børnene; Kasserne have jo ingen tilsvarende Indtægt af Børnene, hvem der dog skal ydes fri Læge- og Sygehusbehandling. I det Hele taget kunde jeg ønske, at Sygekasserne stilledes noget friere med Hensyn til de Ydelser, som de ville præstere til Medlemmerne. Jeg kunde ønske, at Sygekasserne kunde opnaa Anerkjendelse, selv om de ogsaa i deres Vedtægter bestemte Ydelserne paa en noget anden Maade end den, hvorpaa det her efter § 13 fastsættes. Jeg kunde ønske, at man ikke maatte negte en Sygekasse Anerkjendelse, fordi den vedtog i sine Statuter, at den ikke vilde yde Sygehjælp til Børnene, men blot til dem, som vare Medlemmer af Kassen. Jeg kunde endvidere ønske, at en Sygekasse kunde faae Anerkjendelse, selv om den kun ydede Penge og ikke Lægehjælp og Sygehusbehandling. Selvfølgelig maatte det være en betydelig større Pengedyndelse, det følger af sig selv. Jeg kunde ogsaa ønske, at det ikke skulde være til Hindrer for Anerkjendelse, at der ydes fri Lægehjælp og Sygehusbehandling, uden saa stort Pengedrag, som er bestemt i § 13. Slikt skulde naturligvis fastsættes i Vedtægterne, og den høitæredede Indenrigsminister behøvede jo ikke at anerkjende nogen Vedtægt, som han ikke fandt var nogenlunde ordentlig affattet. Selvfølgelig er det jo, at man ikke kunde vente et saa stort Tilskud under saadanne Forhold fra det Offentlige som det, der er bestemt i denne Paragraf. — Jeg skal nu tillade mig at omtale en Paragraf, som ikke findes i det nuværende Lovforslag, en Paragraf, som hele det samlede Udvalg i Fjor